

Arrest

nr. 226 449 van 20 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 16 september 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 september 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van Mr. L. TRIGAUX, die loco Mr. Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. M. DUBOIS, die loco Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 24 april 2019 wordt de verzoekende partij vrijgesteld.

1.3. Vingerafdrukkenonderzoek van 25 april 2019 toont aan dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 23 juli 2017 in Zwitserland werden afgenomen en zij er een verzoek tot internationale bescherming had ingediend.

1.4. Op 3 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.5. Op 10 juli 2019 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Zwitserse autoriteiten.

1.6. Op 11 juli 2019 verklaren de Zwitserse autoriteiten zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18, lid 1, d) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.7. Op 19 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

1.8. Op 8 augustus 2019 wordt de verzoekende partij overgedragen aan de Zwitserse autoriteiten.

1.9. Op 2 september 2019 wordt de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf te Antwerpen.

1.10. Op 3 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

1.11. Op 5 september 2019 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Zwitserse autoriteiten.

1.12. Op 6 september 2019 verklaren de Zwitserse autoriteiten zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-Verordening.

1.13. Op 9 september 2019 wordt de verzoekende partij gehoord.

1.14. Op 9 september 2019 wordt de verzoekende partij vrijgesteld.

1.15. Op 11 september 2019 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf te Lokeren.

1.16. Op 11 september 2019 wordt de verzoekende partij gehoord.

1.17. Op 11 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer(1), die verklaart te heten(1),
(...)nationaliteit : Eritrea*

in voorkomend geval, ALIAS: (...)

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Zwitserland.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggedleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van 127bis naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Zwitserland op 03/09/2019. Op 05/09/2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitsere instanties die op 06/09/2019 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 11/09/2019 aan de politie van Lokeren dat hij op dat moment drie maanden in België is. Hij zegt dat hij via België naar Engeland wil geraken.

Hij verklaart niet terug te kunnen naar Eritrea omdat er problemen zijn in Eritrea.

Hij wil in Engeland een verzoek tot internationale bescherming indienen.

Betrokkene legt geen verklaringen af waarom hij niet terug kan naar Zwitserland, hij zegt dat hij naar Engeland wil gaan dat is alles.

Hij zegt dat hij geen medische problemen heeft. een onderzoek uitgevoerd door de centrumarts op 04/09/2019 in het gesloten centrum van 127bis bevestigt dit (zie attest op diezelfde datum).

Betrokkene verklaart geen partner of kinderen in België te hebben.

We benadrukken dat de Zwitsere autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §3, van Verordening 604/2013: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU" .

Dit impliceert dus dat de Zwitsere instanties reeds een beslissing namen omtrent het door betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming maar dat betrokkene, na overdracht aan (eurodac land), de mogelijkheid zal hebben om een beroepsprocedure op te starten indien zijn verzoek slechts in eerste aanleg was afgewezen en hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft kunnen maken. Daarnaast zal betrokkene ook steeds de mogelijkheid hebben om bij de Zwitsere autoriteiten een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen. Dit nieuw verzoek zal worden beoordeeld en behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Tenslotte wensen we verder ook op te merken dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zwitsere instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Zwitserland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Zwitserland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Zwitserland dan in België zou genieten. Zwitserland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Zwitsere autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitsere autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Zwitserland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Zwitserland, door de Zwitsere autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het

land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene legt geen verklaringen af waarom hij niet terug kan naar Zwitserland, hij zegt dat hij naar Engeland wil gaan dat is alles.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Zwitserland. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Hij verklaart niet terug te kunnen naar Eritrea omdat er problemen zijn in Eritrea.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht.

Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Zwitserland, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Amnesty International - Annual Report 2016/2017 - The state of the world's human rights - Switzerland, publicatie 2017; • Amnesty International - Annual Report 2017/2018 - The state of the world's human rights - Switzerland; publicatie 2018; • Country Reports on Human Rights Practices for 2016 - Switzerland; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, publicatie 2017; • Country Reports on Human Rights Practices for 2017 - Switzerland; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, publicatie 2018; • Guillaume Bégypt, Adriana Romer, Lucia Della Torre and Cinzia Chirayil, "AIDA Country Report Switzerland", last update 22.02.2019. niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Zwitserland omwille van structurele tekortkomingen in het Zwitserse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Zwitserland momenteel een hoge instroom is van kandidaatvluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgripen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit

niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Zwitserse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Zwitserland door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Zwitserland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Zwitserland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asiolverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan

het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Zwitserse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is.

Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft.

Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Hij zegt dat hij geen medische problemen heeft. een onderzoek uitgevoerd door de centrumarts op 04/09/2019 in het gesloten centrum van 127bis bevestigt dit (zie attest op diezelfde datum).

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Zwitserland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Zwitserland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaart geen partner of kinderen in België te hebben.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat
(...)"*

1.18. Op 12 september 2019 ondertekent de verzoekende partij een verklaring tot vrijwillig vertrek naar Zwitserland.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Ter terechtzitting wordt gewezen op de door de verwerende partij opgeworpen onbevoegdheid van de Raad betreffende de maatregel tot vrijheidsberoving. De advocaat van de verzoekende partij maakt hieromtrent geen opmerkingen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Verder volgt uit artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting en betoogt, wat haar specifieke geval betreft, het volgende:

“La décision attaquée autorise la partie adverse à procéder au transfert du requérant du territoire de la Belgique vers la Suisse. Dès lors que la décision attaquée envisage le transfert du requérant vers la Suisse, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

Confrontée à un risque de violation de la disposition précitée, la partie adverse est en effet tenue, conformément à ses obligations internationales, de se livrer à un examen aussi minutieux, rigoureux, attentif et actualisé que possible des données en sa possession et qui pourraient indiquer un risque de violation de l'article 3 de la CEDH, quod non en l'espèce.

Le requérant estime que la partie adverse a violé :

- a) le principe général de droit audi alteram partem et l'article 5 du Règlement Dublin III, dès lors que le requérant – qui ne maîtrise pas la langue anglaise - n'a pas été entendu avec l'assistance d'un interprète professionnel ;*
- b) l'obligation de motivation formelle des actes administratifs et l'article 3 de la CEDH en son volet procédural, en ce que l'administration recourt à une motivation purement théorique ne tenant pas compte de l'évolution récente affectant le traitement des demandes de protection internationale de ressortissants érythréens en Suisse.*

a) De la violation du principe général de droit audi alteram partem et de l'article 5 du Règlement Dublin

En l'espèce, la décision attaquée relève que le requérant ne fournit aucune déclaration sur les raisons pour lesquelles il ne souhaite pas retourner en Suisse.

Interrogé par son conseil sur la manière dont le requérant a été interrogé, celui-ci indique qu'un co-détenu était présent pour procéder à la traduction mais que la communication était difficile, qu'il le comprenait mal et qu'il avait des difficultés à s'expliquer. Il précise que dans ces circonstances, il ne faisait que très peu confiance au co-détenu en question pour traduire correctement ses propos et n'était ainsi pas en mesure de s'exprimer adéquatement sur ses craintes en cas de retour en Suisse.

Interrogé par son conseil sur ses craintes en cas de transfert en Suisse, le requérant – qui ne maîtrise aucunement ni l'anglais, ni le français ou le néerlandais – indique y avoir demandé la protection internationale et avoir reçu une décision négative suite à laquelle il lui a été impossible de faire appel vu l'absence de moyens financiers pour se payer les services d'un avocat et ce malgré sa demande d'assistance juridique gratuite, cette dernière lui ayant été refusée. Il précise qu'on lui aurait demandé entre 3000 et 4000 euros, somme dont il ne disposait pas. Vu l'impossibilité de faire appel de la décision, le requérant a introduit une nouvelle demande de protection internationale (à nouveau seul et

sans l'assistance d'un avocat) laquelle a à nouveau été rejetée, et contre laquelle il n'a – à nouveau – pas pu faire appel vu l'impossibilité de recourir à l'aide juridique gratuite.

Si l'absence d'interprète professionnel est confirmée à la lecture du dossier administratif, il y a lieu de conclure à la violation du principe général de droit *audi alteram partem*, le requérant n'ayant pas été entendu de manière utile et effective avant l'adoption de la décision attaquée, ainsi que de l'article 5 du Règlement Dublin, la partie adverse s'étant abstenue de recourir à un interprète capable d'assurer une bonne communication.

b) De la violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs et de l'article 3 de la CEDH en son volet procédural

En recourant à une motivation purement théorique sans procéder à aucune analyse concrète des rapports qu'elle cite, la partie adverse a violé l'obligation de motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 3 de la CEDH en son volet procédural.

Dans un arrêt n° 225 791 du 5 septembre 2019, Votre conseil a estimé ce qui suit :

“ Het komt, zoals verzoeker stelt, aan de gemachtigde toe om deugdelijk onderzoek te voeren, zijnde een effectieve actuele evaluatie, naar een eventueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM wanneer hij een overdrachtsbesluit neemt, des te meer als het betrekking heeft op een land waarvoor de verzoeker een begin van bewijs levert dat de situatie precair is, om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dit is in casu *prima facie* niet gebeurd. Door de bijzonder theoretische motivering in de thans aangevochten beslissing aangaande de algemene situatie in Italië, waarbij geen afdoende concrete analyse of een afdoende concreet onderzoek kan worden vastgesteld van de aangehaalde bronnen wordt verzoeker gevolgd dat het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM *prima facie* wordt geschonden (Nous soulignons) ”.

Les considérations contenues dans cet arrêt sont applicables *mutatis mutandis* au cas d'espèce, la décision attaquée étant par ailleurs pour ainsi dire pratiquement identique à celle faisant l'objet de l'arrêt précité, l'autorité administrative se limitant à citer des titres de rapports sans qu'il ne soit procédé à une analyse concrète de leur contenu.

Dans la décision attaquée, l'autorité administrative se contente en effet de citer un certain nombre de titres et d'auteurs de rapports récents, sans toutefois se référer aucunement à leur contenu et aux raisons pour lesquelles il ressortirait de ces rapports qu'il n'existe actuellement en Suisse aucune défaillance systémique dans le système d'accueil et dans la procédure de traitement des demandes de protection internationale.

La décision attaquée ne permet ainsi aucunement de comprendre en quoi l'autorité parvient à cette conclusion. En l'espèce, la décision attaquée se contente de conclure que les rapports qu'elle cite ne mentionnent pas explicitement qu'il serait question de défaillances systémiques et que le HCR n'a pas appelé les Etats à renoncer aux transferts vers la Suisse. Ces éléments, bien que pertinents, sont insuffisants – à eux seuls – pour exclure la possibilité qu'il existe effectivement des défaillances systémiques en Suisse et pour pouvoir considérer que l'administration aurait mené une enquête suffisamment approfondie du risque réel, ou non, que le requérant soit soumis à des traitements inhumains et dégradants en Suisse pour pouvoir lever tout doute raisonnable quant au risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

De la décision attaquée, il ressort en effet que la partie adverse ne tient aucunement compte de l'évolution récente affectant le système de traitement des demandes de protection internationales en Suisse. Elle ne tient en effet compte, ni de la modification de la politique suisse largement critiquée et tout à fait isolée au sein des Etats membres de l'Union européenne dans le traitement des demandes de protection internationale des ressortissants de nationalité érythréenne (i), ni des défaillances affectant l'accès et le traitement des demandes de protection internationale (ii).

i) De la récente attitude des autorités suisses à l'égard des demandeurs de protection internationale de nationalité érythréenne, une position tout à fait isolée au sein des Etats-membres de l'Union Européenne et largement critiquée

En Suisse, il est connu que la situation juridique des demandeurs de protection internationale de nationalité érythréenne a été appréhendée de manière toujours plus restrictive ces dernières années :

- Le 30 janvier 2017, le Tribunal Administratif Fédéral (TAF) décide que le fait de sortir illégalement d'Erythrée n'entraîne plus la reconnaissance du statut de réfugié ;

*- Le 17 août 2017, le TAF estime que le renvoi en Erythrée est licite et exigible pour certaines catégories de personnes pour lesquelles on estime que le risque d'enrôlement dans le service national peut être exclu (dans une interview donnée au journal *Le Temps* en avril 2018, Mario Gattiker, secrétaire d'Etat aux migrations confirme la nouvelle politique mise en place à l'égard des ressortissants érythréens) ;*

- Le 10 juillet 2018, le TAF va encore plus loin et conclut, dans un arrêt de principe, à la licéité et à l'exigibilité des renvois, y compris pour les personnes qui risquent d'être enrôlées dans le service national à leur retour.

La Suisse se démarque ainsi de l'ensemble des Etats membres de l'Union européenne puisqu'il s'agit de l'unique pays qui adopte des décisions de renvoi vers l'Erythrée. Cette position tout à fait isolée de la Suisse fait bien évidemment l'objet d'une large critique de la communauté internationale.

- La position du TAF exprimée dans sa décision du 30 janvier 2017 susmentionnée est ainsi par exemple expressément mentionnée par la Rapporteuse spéciale sur la situation des droits de l'homme en Erythrée dans son rapport du 24 juillet 2017. Dans ce rapport, la Rapporteuse spéciale rappelle avec insistance que les Erythréens ayant quitté illégalement leur pays d'origine risquent d'être détenus dans des conditions inhumaines à leur retour et d'être affectés au réaffectés au service militaire, lequel demeure constitutif d'esclavage :

« 40. Le Tribunal administratif fédéral suisse a évalué la situation des Érythréens qui retournent dans leur pays d'origine de manière un peu différente. Au début de 2017, le Tribunal a estimé, dans sa décision D-7898/2015, qu'en l'absence de tout autre facteur, la Suisse n'accorderait plus le statut de réfugié aux Érythréens qui avaient quitté leur pays d'origine illégalement. Auparavant, le départ illégal d'Érythrée était jugé suffisant pour demander l'asile en Suisse car ceux qui l'avaient fait étaient considérés par les autorités érythréennes comme des traîtres et risquaient une détention de longue durée s'ils rentraient. Selon le Tribunal, la position antérieure ne pouvait plus être maintenue. Dans sa décision, le Tribunal a noté que plusieurs Érythréens vivant en Suisse, dont certains avaient quitté leur pays illégalement, avaient pu, après avoir obtenu le statut de réfugié, retourner en Érythrée pour des visites de courte durée sans être inquiétés. Le Tribunal a jugé que le statut de réfugié ne serait accordé que si les candidats pouvaient étayer leur demande par d'autres facteurs qui pourraient leur valoir d'être considérés comme indésirables par les autorités érythréennes.

41. Dans ce contexte, la Rapporteuse spéciale réitère ses constatations antérieures, également reflétées dans les rapports de la Commission d'enquête, selon lesquelles les autorités érythréennes considèrent ceux qui quittent l'Érythrée sans visa de sortie comme étant « dans l'illégalité ». Ceux à qui le visa de sortie est refusé sont considérés comme des insoumis ou des déserteurs, ainsi que des opposants politiques assimilables à des traîtres. Si elles rentrent, ces personnes peuvent être détenues dans des conditions inhumaines et risquent fort d'être affectées ou réaffectées à la formation et au service militaires, ce qui demeure constitutif d'esclavage et de travail forcé. En outre, ainsi que l'a indiqué le Bureau européen d'appui en matière d'asile, les rapatriés potentiels ne peuvent pas tous régulariser leur situation avec les autorités érythréennes. Comme l'a signalé la Commission d'enquête, les Érythréens à l'étranger doivent signer un formulaire de demande de services d'immigration et de citoyenneté pour régulariser leur situation avant de pouvoir solliciter des services consulaires. En signant ce formulaire, les individus reconnaissent qu'ils « regrettent d'avoir commis une infraction en n'accomplissant pas le service national » et qu'ils sont « prêts à accepter une sanction appropriée en temps voulu ». Une telle procédure donne carte blanche aux autorités pour infliger des peines arbitraires. »

- La position du TAF exprimée dans sa décision du 17 août 2017 susmentionnée a également été mentionnée dans le dernier rapport de la Rapporteuse spéciale sur la situation des droits de l'homme en Erythrée du 25 juin 2018. La rapporteuse, qui constate clairement dans ce rapport qu'aucun progrès n'a été réalisé en Erythrée depuis le précédent rapport de 2016, pointe spécifiquement la Suisse du doigt en ces termes :

« 99. En Suisse, les Érythréens continuent de constituer le groupe le plus important de demandeurs d'asile et leur situation a suscité une grande attention de la part du public. Suite à sa décision de février 2017, le Tribunal administratif fédéral suisse a adopté une deuxième décision en août 2017, par laquelle il a conclu que les Érythréens ayant effectué le service national érythréen ne courraient pas nécessairement le risque d'être rappelés ou punis s'ils retournaient dans leur pays.

100. Au début de 2018, le Secrétaire d'État aux migrations suisse a décidé de réexaminer le statut de résident provisoire de 3 000 Érythréens, l'objectif final étant d'organiser leur retour au pays s'ils n'obtenaient pas un accord de réadmission. La Rapporteuse spéciale est pleinement consciente des pressions considérables qui s'exercent au niveau national pour réduire le nombre important de demandeurs d'asile érythréens en Suisse. Cependant, ces personnes, parmi lesquelles figurent de nombreux enfants non accompagnés, fuient une situation catastrophique en matière de droits de l'homme, et un changement de politique concernant leur accès à la protection serait difficile à justifier en l'absence d'évolution significative sur le terrain. »

Il convient également de noter que cet arrêt du TAF a été porté devant le Comité contre la Torture.

- Finalement, l'arrêt du TAF du 10 juillet 2018, a lui aussi, fait l'objet de vives critiques. Par exemple, dans un communiqué de presse, l'OSAR parle d'un «arrêt négligent» qui met en péril la notion de protection inhérente au droit d'asile.

Il ressort de rapports indépendants des droits de l'homme et des informations susmentionnées que le revirement politique opéré par la Suisse n'est pas conforme aux informations disponibles sur la situation en Erythrée, lesquelles ne permettent aucunement de conclure à une amélioration de la situation des droits de l'homme dans ce pays. Dans une décision du Comité contre la torture de décembre 2018, le Comité conclut ainsi par exemple que « le renvoi du requérant en Erythrée constituerait une violation de l'article 3 de la Convention ».

De la décision attaquée, il ressort également qu'il aurait été tenu compte des informations contenues dans le dernier rapport AIDA « Country Report Switzerland ». De ce rapport, il ressort pourtant également clairement que la Suisse est le seul pays de l'Union européenne à adopter des décisions de retour en Erythrée :

“In June 2016, the SEM changed its policy regarding Eritrea. It stated that persons who left Eritrea illegally and had previously never been called to the military service, exempted from military service, or released from military service, will no longer be recognised as refugees. In January 2017, the Federal Administrative Court also changed its practice and ruled that the illegal exit of Eritrea can no more, in itself, justify the recognition of refugee status and that additional individual elements are required.²⁸⁵ Confirming a more restrictive approach regarding Eritrean cases, the Court subsequently found, in August 2017, that the return of Eritrean nationals could not be generally considered as unreasonable. Thus, noting that the situation in Eritrea has improved significantly since 2005, the Court estimated that persons whose asylum request was rejected and who have already done their military service as well as those who “settled” their situation with the Eritrean State and benefit from the status of so-called “diaspora member”, were not under the threat of being convicted or recruited for the national service. 2 (...)

This practice change has been criticised by the Swiss Refugee Council and others, as it does not seem justified by the current country of origin information (COI) or the difficulty to obtain reliable COI.²⁸⁹ In December 2018, the United Nations Committee against Torture ruled that the expulsion of an Eritrean national would constitute a violation of Article 3 of the Convention.²⁹⁰ Following a negative decision taken by the SEM, the Federal Administrative Court had declared the appeal filed doomed to failure, by a single-judge procedure. It had thus required the payment of an advance fee of 600 CHF despite the claimant's proven indigence. The Committee considered that the examination carried out under this procedure was anticipated and summary, whereas the complainant's allegations were plausible, particularly in view of the disastrous human rights situation in Eritrea. ”

De la décision attaquée, il n'apparaît ainsi pas que la partie adverse ait tenu raisonnablement compte des informations susmentionnées et de la pratique unique des autorités suisses, pourtant largement critiquée, tant par les organisations indépendantes des droits de l'homme que par les Nations Unies.

Dans un récent arrêt du 20 juin 2019 (n° 222 988), Votre Conseil a ordonné la suspension d'une décision de transfert d'un Érythréen vers la Suisse sur base des considérations suivantes :

« Het AIDA-rapport benadrukt dat deze praktijkwijziging door de Swiss Refugee Council en andere is bekritiseerd, omdat deze wijziging niet door de actuele 'country of origing information' (hierna: COI) of door de mogelijkheid om betrouwbare COI te verkrijgen, wordt gerechtvaardigd. Volgens het rapport lijkt de praktijkwijziging één van de factoren te zijn die een invloed hebben op de veranderende statistieken. Aangezien de informatie over en kritische noten op de voormelde praktijkwijziging niet alleen voorkomen in rapporten die door de verzoekende partijen worden aangehaald, maar tevens in het door de minister zelf gehanteerde AIDA-rapport, kan de minister dan ook niet voorhouden dat zij van de informatie geen kennis had, of niet minstens had moeten hebben. Ook kan zij niet voorhouden dat het feit dat verzoeken om internationale bescherming met betrekking tot Eritrea, in Zwitserland een specifieke, andere behandeling krijgen, en dat Zwitserland als enig Europees land verwijderingsbeslissingen naar Eritrea neemt, niet relevant zou zijn bij het nemen van een overdrachtsbeslissing ten aanzien van een Eritrese onderdaan. (...)

Gelet op het bovenstaande kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat de minister heeft nagelaten om bij het treffen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van de verzoekende partij naar Zwitserland. Een schending van het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie aannemelijk gemaakt en de minister heeft nagelaten om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM door te voeren. »

ii) *Des défaillances affectant l'accès et le traitement des demandes de protection internationale des ressortissants érythréens, en particulier, l'absence de recours effectif contre une décision négative d'asile vu le rejet de demandes d'assistance judiciaire*

En l'espèce, le requérant a expressément indiqué à son conseil ne pas avoir pu voir sa demande de protection internationale traitée de manière effective, vu l'impossibilité de bénéficier de l'assistance d'un avocat malgré sa demande d'assistance judiciaire. Le requérant n'a ainsi – à aucun moment – bénéficié des services d'un avocat pour l'accompagner dans la préparation de sa demande de protection internationale ou pour faire appel de la décision négative.

De la décision attaquée, il apparaît que le requérant pourra faire appel de la décision négative d'asile ou pourra introduire une nouvelle demande. Si la partie adverse avait permis au requérant d'être entendu de manière utile et effective sur ce point, elle aurait eu connaissance du fait que le requérant n'a jamais pu bénéficier des services d'un avocat pour l'accompagner dans le cadre de sa procédure de protection internationale. Elle aurait ainsi pu prendre une décision différente vu les particularités du cas d'espèce.

Bien qu'il s'agisse d'une information dont la partie adverse aurait du avoir connaissance si elle avait permis au requérant de s'exprimer de manière utile et effective, il lui appartenait à tout le moins de tenir compte des informations récentes disponibles et dont elle avait connaissance, quod non. Si les possibilités de faire appel de décisions négatives d'asile et d'introduire de nouvelles demandes existent en théorie, les informations générales disponibles révèlent en effet qu'en pratique, ces possibilités sont largement entravées vu les fréquents rejets de demande d'assistance judiciaire.

Dans une décision du Comité contre la torture de décembre 2018, il apparaît ainsi clairement que les demandeurs d'asile qui n'ont pas les moyens financiers pour se payer le coût d'un avocat peuvent voir leur demande d'assistance judiciaire rejetée et voir leur recours déclaré irrecevable :

« Vu son manque de moyens financiers, le requérant a demandé une dispense des frais de procédure. Par décision incidente du 22 avril 2016, le TAF a rejeté sa demande, tout en précisant qu'à défaut de paiement d'une avance de frais de 600 francs suisses, le recours serait déclaré irrecevable. Pour arriver à cette conclusion, le TAF a procédé à une appréciation anticipée et sommaire des preuves pour déterminer quelle pourrait être l'issue vraisemblable de la procédure et a révélé que les conclusions formulées dans le recours paraissaient d'emblée vouées à l'échec, celui-ci ne contenant ni arguments, ni moyens de preuve susceptibles, prima facie, de remettre en cause le bien-fondé de la décision du SEM.

(...)

« Considérant que les conditions légales d'une dispense de paiement des frais de procédure n'étaient pas réunies, le TAF a donc rejeté la demande d'assistance judiciaire totale et a invité le requérant à verser 600 francs en garantie des frais de procédure présumés, faute de quoi le recours serait déclaré irrecevable. Le 17 mai 2016, faute de paiement, le TAF a déclaré le recours du requérant irrecevable. »

En l'absence de moyens financiers pour introduire un recours contre les décisions négatives précédemment reçues, vu le rejet précédent de demande d'aide juridique relaté par le requérant, et vu

l'absence totale d'accès à un avocat par le passé, rien n'indique, contrairement à ce que prétend la partie adverse, que le requérant aura la possibilité effective de contester les décisions ou d'en introduire une nouvelle avec l'assistance d'un avocat.

De la décision du Comité contre la torture de décembre 2018, il ressort également que la procédure d'asile menée par les autorités suisses était émaillée de plusieurs défaillances :

- Le requérant n'a pas eu le bénéfice d'un conseil juridique au cours de la procédure ;*
- Il a été auditionné dans une langue autre que sa langue maternelle en dépit de sa demande expresse à cet égard ;*
- Les autorités suisses ont justifié leur décision sur la contestation de l'authenticité des documents produits par le requérant sans que des mesures aient été prises pour en vérifier l'authenticité.*

Dans cette décision, le Comité contre la torture conclut ainsi que la Suisse « n'a pas donné la possibilité au requérant de démontrer les risques qu'il encourrait en cas de retour forcé en Erythrée. Le Tribunal administratif fédéral a procédé seulement à une appréciation anticipée et sommaire des arguments du requérant, sur la base d'une remise en question de l'authenticité des documents fournis, mais sans prendre de mesures pour vérifier celle-ci. En outre, l'exigence des frais de procédure, alors qu'il se trouvait dans une situation financière précaire, a privé le requérant de la possibilité de s'adresser à la justice afin de voir son recours examiné par les juges du Tribunal administratif fédéral. Par conséquent, en l'espèce, au vu des renseignements dont il dispose, le Comité conclut que l'absence d'un examen effectif, indépendant et impartial de la décision du SEM d'expulser le requérant constitue un manquement à l'obligation de procédure d'assurer l'examen effectif, indépendant et impartial requis par l'article 3 de la Convention. »

Il ressort de ce qui précède que les informations récentes disponibles sur le traitement des demandes de protection internationales de ressortissants érythréens en Suisse révèlent l'existence de défaillances relatives à l'accès à la procédure d'asile ainsi qu'au traitement des demandes de protection internationale, en particulier concernant la possibilité d'une assistance juridique gratuite.

La décision attaquée – qui se contente de recourir à une motivation purement théorique – ne procède à aucune analyse concrète des rapports qu'elle cite. Il n'apparaît ainsi aucunement que la partie adverse ait procédé à un examen sérieux des circonstances de l'espèce en tenant compte des informations les plus récentes sur la situation actuelle qui prévaut en Suisse dans le traitement des demandes de protection internationale des ressortissants érythréens.

La partie adverse n'a ainsi aucunement tenu compte, ni de la modification de la politique suisse largement critiquée et tout à fait isolée au sein des Etats membres de l'Union européenne dans le traitement des demandes de protection internationale des ressortissants de nationalité érythréenne, ni des défaillances affectant l'accès et le traitement des demandes de protection internationale, alors qu'il s'agit là d'éléments pertinents dans l'affaire en cause, en particulier vu les déclarations du requérant à son conseil, selon lesquelles il n'a jamais eu la possibilité de recourir aux services d'un avocat.

En cas de décision de transfert, il appartient en effet à l'autorité administrative de mener une enquête approfondie sur le risque de violation de l'article 3 de la CEDH, en particulier au regard des récentes modifications, juridiques, législatives ou politiques, opérées dans le pays vers lequel le requérant sera transféré. La partie adverse est ainsi tenue de mener une enquête approfondie et actualisée lorsqu'elle est confrontée à un risque de violation de l'article 3 de la CEDH et de lever ainsi tout doute raisonnable, quod non en l'espèce.

Il apparaît ainsi clairement de ce qui précède que la partie adverse a violé l'article 3 de la CEDH dans son volet procédural. ”

3.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Zwitserland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoeker om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.2.2.3. De verzoekende partij betoogt dat gezien de bestreden beslissing de overdracht van de verzoekende partij aan Zwitserland beoogt de vraag zich stelt naar de conformiteit van deze overdracht met artikel 3 van het EVRM. Zij wijst erop dat de verwerende partij gehouden is tot een zorgvuldig, rigoureuus en actueel onderzoek van de gegevens waarvan zij kennis heeft en die een indicatie kunnen zijn voor een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij geen enkele verklaring geeft over haar redenen waarom zij niet wenst terug te keren naar Zwitserland, dat zij aan haar advocaat heeft aangegeven dat zij in Zwitserland internationale bescherming heeft gevraagd en een negatieve beslissing heeft ontvangen waarbij zij in de onmogelijkheid was hiertegen beroep in te stellen gelet op het gebrek aan financiële middelen om een advocaat te bekostigen en dit ondanks haar aanvraag om gratis juridische bijstand die haar geweigerd werd, dat haar tussen de 3000 en 4000 euro werd gevraagd, waarover zij niet beschikte, dat zij gelet op het gebrek aan mogelijkheid om een beroep in te stellen, een nieuwe aanvraag heeft ingediend, die opnieuw werd afgewezen en waartegen zij opnieuw geen beroep kon instellen gelet op de onmogelijkheid om beroep te doen op gratis juridische bijstand. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij door zich te beperken tot een puur theoretische motivering zonder over te gaan tot een concrete analyse van de rapporten die zij citeert, de formele motiveringsplicht alsook het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM geschonden heeft. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich beperkt tot het citeren van enkele titels van rapporten zonder te verwijzen naar hun inhoud en naar de redenen waarom zij meent dat uit deze rapporten blijkt dat er actueel in Zwitserland geen sprake is van structurele tekortkomingen in het opvangsysteem en de procedure en de behandeling van de aanvragen tot internationale bescherming. Zij meent dat de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen op welke wijze de verwerende partij tot deze conclusie komt. Zij meent dat de stelling dat de rapporten niet uitdrukkelijk vermelden dat er sprake is van structurele tekortkomingen en dat het HCR de staten niet opgeroepen heeft om de overdrachten aan Zwitserland op te schorten pertinente elementen zijn maar op zich niet voldoende om de mogelijkheid dat er structurele tekortkomingen in Zwitserland bestaan uit te sluiten en om te stellen dat de verwerende partij een voldoende grondig onderzoek heeft verricht van het risico op een schending van artikel 3 van het

EVRM. Zij betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gebreken die de toegang en de behandeling van de aanvragen tot internationale bescherming raken. Hieromtrent wijst de verzoekende partij erop dat haar aanvraag om internationale bescherming niet op een effectieve manier werd behandeld, gelet op de onmogelijkheid om beroep te doen op bijstand van een advocaat ondanks haar vraag tot gratis juridische bijstand, dat zij aldus op geen enkel moment genoten heeft van bijstand van een advocaat tijdens de voorbereiding van haar aanvraag of om beroep in te stellen tegen de negatieve beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens de verzoekende partij dat zij beroep zou kunnen instellen tegen een negatieve beslissing of een nieuwe aanvraag kan indienen, dat indien zij valabel gehoord was, de verwerende partij kennis had gehad van het feit dat zij nooit heeft kunnen genieten van de diensten van een advocaat om haar bij te staan in het kader van een procedure tot internationale bescherming. Zij betoogt dat het de verwerende partij toekomt om minstens rekening te houden met de recente beschikbare informatie, wat zij niet gedaan heeft. Zij wijst erop dat de mogelijkheden om een beroep in te stellen tegen een negatieve beslissing en om een nieuwe aanvraag in te dienen bestaan in theorie doch dat de algemene beschikbare informatie aantoont dat deze mogelijkheden in de praktijk verhinderd worden door de veelvuldige verwerpingen van de aanvragen tot juridische bijstand. In een beslissing van het Comité tegen foltering van december 2018 blijkt duidelijk, zo stelt de verzoekende partij, dat asielaanvragers die geen financiële mogelijkheden hebben om de advocatenkosten te betalen hun vraag om juridische bijstand verworpen kunnen zien en hun beroep onontvankelijk. De verzoekende partij betoogt dat bij gebrek aan financiële middelen om een beroep in te dienen tegen de reeds eerder ontvangen negatieve beslissingen, gelet op de reeds afgewezen vraag tot juridische bijstand en gelet op de totale afwezigheid van bijstand van een advocaat in het verleden, niets erop wijst, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, dat de verzoekende partij de mogelijkheid zal hebben om de beslissingen te betwisten of om een nieuwe aanvraag in te dienen met bijstand van een advocaat. Zij wijst vervolgens op de conclusie van het Comité tegen foltering en stelt dat uit het voorafgaande volgt dat de recente beschikbare informatie over de behandeling van aanvragen tot internationale bescherming van onderdanen van Eritrea in Zwitserland het bestaan aantonen van gebreken betreffende de toegang tot de procedure alsook de behandeling van de aanvragen, in het bijzonder betreffende de mogelijkheid tot het verkrijgen van gratis juridische bijstand. Zij meent dat de bestreden beslissing niet overgaat tot een concrete analyse van de rapporten die zij citeert en aldus geenszins blijkt dat de verwerende partij overgegaan is tot een grondig onderzoek van de omstandigheden van de zaak rekening houdende met de meest recente informatie over de actuele situatie in Zwitserland betreffende de behandeling van aanvragen tot internationale bescherming van onderdanen van Eritrea. Zij betoogt dat de verwerende partij helemaal geen rekening heeft gehouden onder meer met de gebreken in de toegang en behandeling van de aanvragen tot internationale bescherming, terwijl het om pertinente elementen gaat in deze zaak, gelet op de verklaringen van de verzoekende partij aan haar raadsman, volgens dewelke zij nooit de mogelijkheid heeft gehad om beroep te doen op de diensten van een advocaat. Zij concludeert dat de verzoekende partij nagelaten heeft over te gaan tot een grondig en actueel onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Ter terechtzitting wijst de advocaat van de verzoekende partij op het feit dat het administratief dossier eveneens een gehoor bevat waaruit blijkt dat de verzoekende partij gebreken in de procedure heeft meegedeeld aan de verwerende partij.

3.2.2.4. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing het onderzoek naar de schending van artikel 3 van het EVRM, meer bepaald betreffende de toegang tot de procedure en de behandelingen van de aanvragen tot internationale bescherming, motiveert als volgt:

“We benadrukken dat de Zwitsere autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §3, van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU” .

Dit impliceert dus dat de Zwitsere instanties reeds een beslissing namen omtrent het door betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming maar dat betrokkene, na overdracht aan (eurodac land), de mogelijkheid zal hebben om een beroepsprocedure op te starten indien zijn verzoek slechts in eerste aanleg was afgewezen en hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft kunnen

maken. Daarnaast zal betrokkene ook steeds de mogelijkheid hebben om bij de Zwitsere autoriteiten een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen. Dit nieuw verzoek zal worden beoordeeld en behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Tenslotte wensen we verder ook op te merken dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zwitsere instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Zwitserland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Zwitserland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Zwitserland dan in België zou genieten. Zwitserland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Zwitsere autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitsere autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Zwitserland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Zwitserland, door de Zwitsere autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene legt geen verklaringen af waarom hij niet terug kan naar Zwitserland, hij zegt dat hij naar Engeland wil gaan dat is alles.

(...)

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

(...)

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Zwitserland, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Amnesty International - Annual Report 2016/2017 - The state of the world's human rights - Switzerland, publicatie 2017; • Amnesty International - Annual Report 2017/2018 - The state of the world's human rights - Switzerland; publicatie 2018; • Country Reports on Human Rights Practices for 2016 - Switzerland; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, publicatie 2017; • Country Reports on Human Rights Practices for 2017 - Switzerland; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, publicatie 2018; • Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre and Cinzia Chirayil, "AIDA Country Report Switzerland", last update 22.02.2019. niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van

internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Zwitserland omwille van structurele tekortkomingen in het Zwitserse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Zwitserland momenteel een hoge instroom is van kandidaatvluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Zwitserse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Zwitserland door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Zwitserland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Zwitserland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek

om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asiolverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Zwitserse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is.

Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft.

Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

(...)” (eigen onderlijnen)

3.2.2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat de verklaringen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar voren brengt betreffende de mogelijkheid in het verleden tot het verkrijgen van juridische bijstand in Zwitserland, door haar reeds summier geuit werden tijdens het gehoor van 9 september 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij, bij het vragen naar de redenen waarom zij niet kan terugkeren naar Zwitserland, twee dagen voor het nemen van de bestreden beslissing stelde dat zij niet wenst terug te keren naar Zwitserland, vermits zij daar geen advocaat heeft en ze daar geen tolk gebruiken en dat Zwitserland haar een bevel om het grondgebied te verlaten afleverde onmiddellijk nadat zij terug was uit België. Dit wordt ook bevestigd in de nota met opmerkingen. De verwerende partij kon dan ook geenszins op correcte wijze in de bestreden beslissing stellen dat de verzoekende partij geen verklaringen aflegt waarom zij niet terug kan naar Zwitserland. Het feit dat de verzoekende partij tijdens het gehoor op 11 september 2019, twee dagen later, geen verklaringen aflegt waarom zij niet terug kan keren naar Zwitserland, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. De verklaringen van de verzoekende partij werden immers afgelegd na het terugkeren van de verzoekende partij naar België na een eerdere overdracht aan Zwitserland in augustus 2019. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de verklaringen van de verzoekende partij dat zij niet terug kan keren naar Zwitserland, meer bepaald omdat zij aldaar geen advocaat heeft en ze daar geen tolk gebruiken en Zwitserland haar een bevel om het grondgebied te verlaten afleverde onmiddellijk na haar overdracht uit België.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij met deze verklaringen van de verzoekende partij rekening heeft gehouden en in het licht van het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM niet is ingegaan op deze door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden die onder meer betrekking hebben op de toegang tot en de behandeling van verzoeken tot internationale bescherming in Zwitserland.

Voorts stelt de Raad vast dat de verklaring van de verzoekende partij dat zij in Zwitserland geen advocaat had, niet van enige relevantie ontdaan is in het kader van het nemen van een overdrachtsbesluit ten aanzien van de verzoekende partij naar Zwitserland, gelet op het feit dat dit element betrekking heeft op de toegang tot en de behandeling van de aanvragen tot internationale bescherming, gelet op het feit dat in de bestreden beslissing erop gewezen wordt dat de verzoekende partij na overdracht de mogelijkheid zal hebben om een beroepsprocedure op te starten of om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen en gelet op de beslissing van het Comité tegen Foltering van december 2018 waarnaar de verzoekende partij verwijst en waaruit de verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift. In het verslag van het Comité tegen Foltering (CAT/C/65/D/811/2017) van december 2018 wordt gewezen op de zeer beperkte mogelijkheden om gratis juridische bijstand te verkrijgen. Indien de voorwaarden voor kosteloze rechtsbijstand niet voldaan zijn, moet de betrokkene een vergoeding van 600 Zwitserse frank betalen, hetgeen haar, volgens de verzoekende partij, in de praktijk zal uitsluiten van de toegang tot een effectieve rechtsbescherming. De kritiek van het Comité tegen Foltering houdt in dat het *prima facie* onderzoek over de slaagkansen van de administratieve beroepen van Eritrese vluchtelingen met het oog op het toekennen van kosteloze rechtsbijstand, dermate restrictief is, dat in werkelijkheid de betrokken vluchteling geen reële toegang tot de rechter heeft.

In het licht van de specifieke verklaringen van de verzoekende partij en gelet op de informatie die blijkt uit de beslissing van het Comité tegen Foltering van december 2018 is het enkel stellen dat uit *“een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.”* niet afdoende, daar de verzoekende partij in de motieven geenszins kan lezen, noch in het administratief dossier kan nagaan waarom de door haar specifiek opgeworpen omstandigheid niet kan aanvaard worden of op welk punt deze rapporten de verklaringen van de verzoekende partij tegenspreken of waarom uit deze rapporten kan blijken dat de aangevoerde omstandigheid niet kan leiden tot de vaststelling dat er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het niet weergegeven in de bestreden beslissing van de relevante informatie of het duiden van de relevante passages in de in de bestreden beslissing vernoemde rapporten – waarbij de Raad overigens dient vast te stellen dat de rapporten geheel of ten dele ontbreken in het administratief dossier – , kan niet worden nagegaan of de verwerende partij betreffende de door de verzoekende partij aangegeven redenen waarom zij niet kan terugkeren naar Zwitserland, niettegenstaande de informatie die blijkt uit de beslissing van het Comité tegen Foltering van december 2018, op kennelijk redelijke wijze kon concluderen dat uit deze rapporten niet blijkt dat *“men als verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn”*.

3.2.2.6. Gelet op het bovenstaande kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat de minister heeft nagelaten om bij het treffen van de bestreden beslissing, gelet op de specifieke verklaringen van de verzoekende partij betreffende de redenen waarom zij niet kan terugkeren naar Zwitserland, een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de overdracht van de verzoekende partij naar Zwitserland.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

3.2.2.7. Gelet op wat voorafgaat kan de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet dienstig aanvoeren dat de verzoekende partij in gebreke blijft, in tegenstelling tot wat blijkt uit de in de bestreden

beslissing aangehaalde internationale rapporten, aan te tonen dat voor haar bij overdracht naar Zwitserland het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming onmogelijk of niet toegelaten zou zijn en zij naar aanleiding van een negatieve beslissing hiertegen geen beroep zou kunnen of mogen instellen.

Het feit dat blijkt dat gedwongen repatriëringen van Eritrese onderdanen niet aan de orde zijn, zelfs niet door de Zwitserse autoriteiten bij gebrek aan een terugname akkoord, doet *in casu* geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Immers betreft dit een *a posteriori* motivering, die geenszins vermag het gebrek in de motivering van de bestreden beslissing recht te zetten.

In de nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij zich voorts voornamelijk tot het verwijzen naar dezelfde algemeenheden waarnaar ook in de bestreden beslissing wordt verwezen. Het algemene gegeven dat Zwitserland gehouden is een aantal internationale en Europese instrumenten te respecteren, dat het verzoeken om internationale bescherming onderzoekt en dat het niet zonder onderzoek overgaat tot het nemen van verwijderingsbeslissingen, maakt niet dat de minister zou hebben rekening gehouden met het de specifieke verklaringen van de verzoekende partij die betrekking hebben op de toegang tot procedure en behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming.

Waar de verwerende partij nog stelt dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een beroep zou hebben ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de Zwitserse autoriteiten inzake haar verzoek tot internationale bescherming, noch dat deze mogelijkheid haar geweigerd werd, beperkt zij zich opnieuw tot een *a posteriori* motivering, die geenszins vermag het gebrek in de motivering van de bestreden beslissing recht te zetten.

3.2.2.8. Het enig middel is in de besproken mate ernstig. Op de overig aangevoerde schendingen moet zodoende niet meer worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze moet integendeel zeer concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij moet gegevens aanvoeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er moet evenwel worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima*

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst immers uitdrukkelijk naar een schending van deze bepaling.

Aangezien *prima facie* een ernstig middel gesteund op artikel 3 van het EVRM werd aangevoerd, moet overeenkomstig de laatste zin van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden aangenomen dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is vervuld.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.4. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 september 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

N. VERMANDER